

ІСТОРІЯ МОСКОВСЬКОГО БАНДИТИЗМУ

КОРОТКА ХРОНІКА

До 8 лютого 1991 року суб'єктами міжнародного права були СРСР, Україна та Білорусь, тобто світове співтовариство визнавало кордони самого Союзу і двох радянських республік як членів ООН. В Раді Союзу та в Раді Національностей Верховної Ради СРСР союзні автономні національно-територіальні адміністративні утворення були рівноправними. А це означає, що розпуск СРСР торктається і автономії Росії.

27 жовтня 1991 року в Чечні відбулося вибори президента за методом спідставного представництва. 23 жовтня 1 листопада Дудук підписав указ про прем'єр-міністра Чечні, тобто Чечні вийшла зі складу СРСР і РРФСР задовго до того, як не стало Союзу, та до того, коли теперішня Росія стала суб'єктом міжнародного права. Саме через це 31 березня 1992 року Чечні не підписала «Федераційні договори». Але в грудні минулого року Росія розпочала війну проти Чечні, але навести там «конституційний порядок», тобто втрати примісні цю країну стати частиною Росії.

Перший раз, що сталося після шістнадцяттирічної війни в 1859 році, в другому, в 1942 році, чеченським народом видорвав свою державу, за що І. Стапін затяг «ого кровлю» і виселив до Казахстану. Війна в Чечні апокаліптична: відбувається винищеннє цілого народу, непоправною шляхом завдається наївкошівському середовищу. Західні країни, яких ми називамо колишніми демократами, ООН стурбовані пише порушенням прав людини в Чечні та численними жертвами. А це суперечить принципам 14 грудня 1960 року Генеральної Асамблеї ООН «Декларації прав людини», що відповідає принципам колишніх країн та народів. Стаття 2 цієї «Декларації» стверджує: «Всі народи мають право на самовизначення; за цим правом вони вільно встановлюють свої політичні статуси, і здійснюють свій економічний, соціальний і культурний розвиток». А стаття 4 засвергає: «будь-які збройні дії або репресивні заходи якого б то не було характеру, спровоковані проти залишених народів, мають бути припинені з тим, щоб надати їм можливість здійснити в умовах миру і свободи своє право на повну незалежність, а в територіальна цілісність їх національних територій повинна бути підтверджена».

Хоча всі слухаєши захищали, російських і наших політиків, то да миємо що вони є не знають про цю «Декларацію», або певні, що її принесли про людське око і Чечня не є країною народу, котрий має право на продекларовану ООН незалежність. 15 січня ведучими програмами «Воксесремес», відповідною ректору Вільної Українського університету, таким чином відрядували війну з чеченським народом: «Російські солдати побудували фортецю Грозний». Але в Африці, Америці, Австралії всі фортеці побудовані солдатами європейських країн!

Війна в Чечні — одна з багатьох війн, які вели і веде Росія з метою підкорення і винищенні інших народів. При цьому жахливі наслідки війни розглядаються як російськими істориками, як явища прогресії, як припущення, що раніше відсталих народів до нібито передової російської культури, а відтак до світової. Іншими, які вони сподівались, які вони подавали, які вони пропонували. Можливо, вони віддавали бандитизм на-

ШАСІ

БАРЛАДІНЬ-БІРЛАДНИК. М. Одеса.

ПОКУШЕНІ НА ПРАВДУ

Нет, что ни говорите, а русскому человеку всегда есть дело до того, что делается в Украине. Так, к сожалению, было, так, увы, есть и так, судя по всему, хотя, чтобы было всегда. Как вроде бы ему, россиянину, не хватает своих забот. Если же то уж не понравилось, тут же пережевывают и выплевывают в эфир или на страницы газет «Останкино», «Радио России» или же «Флаг Родины» — это места, где собирается вся эта грязь, замечу, красивым, выметается на улицы, чтобы прочитанный, увиденный или услышанный осечь в головах людей.

НАДО ОТМЕТИТЬ, что некоторые популярные в Севастополе «Олжаки» перестали отличаться по порядочности, честностью, если не дружеским отношением, то хотя бы по-дружески к Украине — государству, на територии которого он сейчас паразитирует. В одном из своих номеров (№ 24 за 7.02.95 г.) газета поместила статью своего корреспондента — Любове под заголовком «Покушение на историю». Ненужный читатель и прямые поверти в рассуждения автора.

Что же попытались доказать в своем «авторском нечто» Г. Любове? Оказывается, углубленно изучив український язык, он на одному дыхании процитував «Очерк истории Ореста Субтельного и Аркадія Жуковського — широкознавчих земляців професорів», как називали їх автор. Что тут скажешь? В отношении українського языка все понятно: если бы Г. Любове его знал, то не писал бы «самостийні», «тикали» і т.д. Не пишет ведь он, говоря, примеру, об Англії, що люди там сидят за телебаченням, п'ють він і єдять бруд. Над українським же взломом цього господиня позволяє себе нагло издеватись. Как, впрочем, издевалась Екатерина, как издевалась большинство дру-

гих правителів «великої Росії» і «единого і неділімого». Еще недавно українцы стеснялись говорити на своем родном языке в городах — это следствие как раз начала его запрета, а потом и методического изъятия. Кроме того, автор — один из тех проживавших в Украине плохо воспитанных россиян, которые не состояли изучены «этот» язык. Он им, видите ли, не нужен.

Договорились даже некоторые, если использовать терминологию Г. Любове, «объективные мыслицы»: российские политики для того, что пытаются вынудить и нам, украинцам, и россиянам брэдомы мысли о том, что України как государства вообщем никогда не было. И не могло быть, ибо это аксиома краснозвездных, краснознаменных и красно-коричневых.

Впрочем, именно красноеничто «большинство» в свое время погубило Россию, а вместе с ним и другие «правонарвные», независимые, имеющие право свободного выхода из состава Советского Союза» республики. Краснота довела нас — россиян и українцев, поляков и литовцев, кримських татар и азербайджанцев, монголов и зенгров, всех и не перечис-

ли — до десятилетий никенского существования.

Ну, а что касается несовместимости Г. Любове в вопросах истории нашего государства, его удивление широкой известностью авторов «Очерка истории Украины», то это его трудности. Огравившись «объективно» написанной историей бывшей империи, автор не пытается даже мало-мальски усомниться в этой «объективности». Хотя наследие Ленина — Сталина и обзывают к этому.

«НАЧАЛО немецко-советской войны 22 июня 1941 го» вывело слабость СССР, нехватку поддержки населений, особенно на украинской территории, где большая его часть желала поражения большевистської системи и развали СССР» — цитирует автор Жуковського и Субтельного. Здесь, судя по всему, для него непонятны два момента. Первый: почему война названа немецко-советской? Но здесь ведь все так просто: если с одной стороны — немцы, с другой — Советский Союз (или СССР), то и война немецко-советская. Потому для Г. Любове такой войны не существует. Он знает другую — Великій Отечественний, ведь так назвал ее Сталин, а значит — именовать

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримського народу». Зрозуміло, чому Аджеї вони більше користують легітимні таєтні час, коли люди дорозі в роботі.

Слобожані наші громади відкриті в Криму українському школі не дали бажаних наспільні. Чиновники від освіти, хоча є українського походження, тримаються за крикло, висловлюють свою підтримку «блоку Росія». Новий міністр освіти України О. Садовий відповідає на питання про те, що він буде телепередачі «Українська хата».

Що їм не дають пізнані себе, нам їх не дають імена, чи їх не відміняється з народом, імена, безпідлоги російської маси, тобто «кримськ

9 БЕРЕЗНЯ — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ТАРАСА ГРИГОРОВИЧА ШЕВЧЕНКА

ТАРАС
ШЕВЧЕНКО
У НАС ОДИН

Вісімдесят перша річниця від дня народження Тараса Григоровича Шевченка — нашого геніального національного поета, художника, великого сина великого народу. І чим дуже у часі віддається він від нас, тим стає більшим, більшим, небудьши.

Люториця Шевченка і, зокрема, його «Кобзаря» — для нас наймудріша, найпотрібніша, найважливіша книга в історії нашої батьківщини. Як півтора століття тому, продовжуючи хвилювати нас так само, як хвилювали колись діди і бабусі, національні мудри різночайшою до «Кобзаря» мандрою відповідно до пам'яток, читали і писали, утверджували себе як представники великої працьовитої нації — українці. І цим пишались, як пишемося нині ми і хіни, внуки і правнуками.

До Шевченкового «Кобзаря» ми звертаємося у найскрупіші переломні моменти свого буття

буття нації, згадуємо відмінно віднесені на міжнародні питання.

В часі величчя голодомору, репресій, в грязі гору нащестя загубників та поневолювання слово Шевченко кликало рвати каніди, боротися і перемагати, жити розкутою рідину зелені, бо тільки тоді будуть і свої права, і сила, і воля!

Шевченково слово звучало і сьогодні звучить актуально. Здається б, що півстоліття років тому написаним працям «Кобзаря» один з замінників творів світової політичної поезії, в яких поет осуджував загарбницьку війну російського царизму проти горців і успавлював борців за волю, за свободу, але як по-справжньому знадобилося кративий бойні:

...плює костми...

людів муштрованих чимало, слово в крові. Напіть

Відлеглих, що вони відійшли в сплюхах удах...

І хоч кажуть, що історія не повторюється, але як як пророць згадувати Тарасові ридки:

Вам Бог помагає!

За вас правда,

За вас слава!

І воля святі!

Тарас Шевченко — поет-пророк, який відкривши вічні теми разом зі своїми творами, змінивши раз в столітті. Такі твори, які нас Шевченко, напекать цілому світу, більше серце відміщують в собі всіх народів землі «од» молдаванін до фінів...

Читаймо, перечитуємо, наше

святе письмо, — наш «Кобзар».

Думаймо, вірманимо душою, на-

слоджуючись рідною мовою,

догоджуючись до глибин вічності

твоєва Шевченкового «Кобзаря»

— то наш національний скіф,

наши, мої, як і нам, громадянам непевної нації, нелегкоті,

«Кобзар» — як тік і моя

пережала тиори, заспливши,

морок, ненависних вальдесівих

заборон, італійсько-бергінських

гульб, брежнєвсько-супловських

— але вже модифікації

«единого соціального північ»

і горбаковської «перestroї».

А нині Переїжджаємо нову пору

від відродження. Нині, юні, ми,

наши, ми і нам, громадянам

непевної нації, нелегкоті,

«Кобзар» — як тік і моя

пережала тиори, заспливши,

морок, ненависних вальдесівих

заборон, італійсько-бергінських

гульб, брежнєвсько-супловських

— але вже модифікації

«единого соціального північ»

і горбаковської «перestroї».

Час розставляє усе по місцях.

І до професора

Львівського університету, письменника й історика

літератури Омеляна Михайлівського прийшо

справжнє вітання на рідні землі.

Тепер в неодмінні

заслуго настала і та, що створив комітет для видання

твір Тараса Шевченка.

Під власною редакцією і з написа-

ном томі «Кобзаря» (третій і четвертий вийшли уже після

смерті Омеляна Михайлівського), що попри всілі обставини

визнавалася сучасниками за «великий поступ».

Адже сам факт друкування опального українського поета в той час

був актом мужності. Уже відомий літературознавець, він

публікує в журналах «Правда» цикл статей про Кобзаря, по-

пулярний нарис «Життя Тараса Шевченка». Читанка для селян

і міщан» тощо. Присвятив йому спеціальний розділ у своїй

шеститомній «Історії літератури руської», головний прац

свого життя, який дав високу оцінку Івану Франку.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...
В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Кобзаріана Огоновського

Яких тільки прізвищних ярліків не навішували йому пев-

докритики: і «буржуазний націоналіст», і «лікар Ватікану».

Навіть слово «професор» брали у лапки, ніби сумнів

піддавався саме його почесне звання. Хоча ясно було

всім, у минулому столітті та ще й на західних землях

стуپинь доктора філософії незаслужено не віддавали б отри-

мати. А найбільшу віною Омеляна Огоновського

прибічників тоталітарного режimu віддавали та

загарбницьким іншими борцям від

Кобзаря.

Однак він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Переклав з адігейської

Данило КОНОНЕНКО.

Так він печаллю свою

В душі адігів проник,

Ніби він жив в Адігей,

Начеб і сам він адіг.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Шевченко над

Дніпром

Адже він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

Ніби він жив в Адігей...

В буднях за справи життєві

Серце поета болить.

Вірш його по-адігейськи

Теж мелодійно звучить.

Киримізе ЖАНЕ

